

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΖΩΝΤΑΝΟ ΑΠΟ ΝΕΚΡΗ ΜΗΤΕΡΑ!...

Ένα επιστημονικό γεγονός στην Αθήνα

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΟ «ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΕΙΟ». — ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ. — Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ. — ΠΩΣ ΕΞΩΘΗ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΑΛΠΕΤΑΙ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. — Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ.

Φαντασθήκατε ποτέ σας ότι θα ήταν δυνατό να γεννηθεί ένα παιδί, εμφανιζόμενο από μητέρα που έχει πεθάνει; Ότι θα μπορούσε με άλλους λόγους, να γεννηθεί ένα βρέφος μετά τον θάνατο της μητέρας του; Ένας μικροσκοπικός άνθρωπάκος, που έγινε Λάζαρος προτού γεννηθεί, που άνοιξε εκ νεκρών χωρίς να πεθάνει, που μπήκε στη ζωή περνώντας προσηγομένως από το σκοτεινό δώδεκο του Αδου;

Το καταπληκτικό και αόριστο αυτό γεγονός πραγματοποιήθηκε την περασμένη εβδομάδα, στις 17 Απριλίου, στο Σισμανογλείο, στους επιστημονικούς κύκλους. Το πιο περίεργο, όμως, είναι ότι πραγματοποιήθηκε όχι σε κάποια κλινική ή κλινική, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς, αλλά σε ένα σανατοριον: Στο Σισμανογλείο, Αντικατοικονομικών, Ινστιτούτο της Πεντέλης.

Είναι μία πρωτοφανής περίπτωση, στα Ιατρικά χρονικά όλου ίσως του κόσμου, που περιέχει όλα τα στοιχεία ενός αληθινού επιστημονικού έρωτος και συγχρόνως μιας σπουδαίας τραγωδίας από κείνες που είναι, εν τούτοις, τόσο κοινές και τεταμένες, στην ταραγμένη εποχή μας.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Πρό τριών μηνών, περίπου, εισήχθη στο Σισμανογλείο, Αντικατοικονομικών, Ινστιτούτο, μία νέα γυναίκα που έπασχε από «αυτοκαταρροή» φυματίωσης. Είχε δηλ. προσβεβλημένη και τους δύο πνεύμονες της. Το δόγμα της ήταν Μαρία Μανδάλι και κατέχετο από το Μεσολόγγι. Τα στοιχεία για την ταυτότητα της, στο νοσοκομείο, όταν έμπηκε, το έδωσε στη Γραμματεία ενός νέου που τη συνόδευε, όμοιου Βλάχου. Είπε ότι είναι εξαδέλφη της ότι εργάζεται στο Ι.Κ.Α. και ότι αν τον χρειασθούν, σε μία ώρα άνοιξη, υποσχέθηκε να τον ειδοποιήσουν στην οδόν Λυκαίου 6, στην Πλάκα. Άφησε μάλιστα ο Βλάχος και τον αριθμό τηλεφώνου του σπιτιού. Τέλος έδωσε για τα νοσήλια της Μαρίας, μία σχετική εντολή του Ι.Κ.Α. Ένα στοιχείο μονάχα για την ταυτότητα της δυστυχισμένης γυναίκας παρέλειψε να δώσει ο Βλάχος. Και αυτό δεν εδράζονταν στο αντίπαρόν, με την πρώτη εξέταση, ο γιατρός του νοσοκομείου, Η Μαρία Μανδάλι ήταν σε προχωρημένη ενδοσφαιρική κατάσταση. Διέτρεχε τον έκτο ή έβδομο μήνα της εγκυμοσύνης.

Οι δύο μήνες που υπελείποντο με τον φυσιολογικό τοκετό, επέτρεψαν γρήγορα. Άλλα εν τω μεταξύ...

Εξ η κατάστασης της Μαρίας είχε φθάσει σε απελπιστικό σημείο. Την προπερασμένη Κυριακή παρουσιάστηκε από τις πιο βαρύτερες επιπλοκές της φεβριλικής νόσου, που την κατέτρεχε. Υπέστη «αιμόματου πνευμονώδους». Οι πνεύμονες της τρύπησαν και οι δύο και ο αέρας που ανέπνεε με δυσκολία, αντί να αποβάλλεται φυσιολογικά, διά της εκπνοής, εξαγύριζε στον θώρακα της και σχηματίζε σιγά-σιγά, ένα περιβλήμα, όπως ο τεχνητός πνευμονώδης. Επί πλέον, το βρέφος που έφερε στον μητρικό κόλπο της, επέβλε με τον πνιγμένο πιά ογκο του το διάφραγμα κι έκανε να στενεύει ακόμη πιο πολύ ο θωρακικός χώρος.

Η δυστυχισμένη γυναίκα επηύχνητο, από τη δυστυχία. Μόλις μπορούσε να αναπνεύσει, άρχα και με μεγάλη δυσκολία. Τρία μερόνυχτα οι γιατροί και οι νοσοκόμοι του Σισμανογλείου άγρυπνούν, με εγκαρτέρηση στο προσκήνιο της και έδωσαν από τον θώρακα της τον ήερα του «αυτομάτου πνευμονώδους» με τα κατάλληλα εργαλεία. Έκτοτε, το πνιγμένο, αν όχι για να τη σώσουν, πνιγμένο για να καταπνέονταν το μαρτύριο της, να γλυκάνουν τις τελευταίες στιγμές της.

Το μοιραίο τέλος έλαβε ώρα με την ώρα. Ήταν ο άργος και μαρτυρικός θάνατος από ασφυξία...

ΕΝΑ ΦΟΒΕΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Προέκυψε, τότε, ένα άλλο ζήτημα: Τι θα γίνει το παιδί της ετοιμοθάτου που συρραγούσε. Οι γιατροί εύρεσαν μπροστά σ' ένα τραγικό δίλημμα. «Η δεινολογία επέβαλλε να γίνει κάθε προσπάθεια για να σωθεί το βρέφος. Αυτό μόνο με μία τολμηρή χειρουργική επέμβαση μπορούσε να πραγματοποιηθεί. Η επέμβαση όμως ενώ θα επέταξε με το τέλος της υπέρτα, ήταν αμφίβολο αν θα επέτρευε και τη σωτηρία του μωρού. Γιατί όσο παραινέτο το μαρτύριο της δυστυχισμένης γυναίκας με τη δυστυχία, το παιδί μέσα στα σπλάχνα της, άπνευσε αίμα με ελάχιστη ποσότητα οξυγόνου. Υπήρχε έτσι ο κίνδυνος, και η μητέρα να υποκύψει, με την επέμβαση, μία ώρα αργότερα και το παιδί να βυθιστεί από ασφυξία.

Ο Γενικός Διευθυντής του Σισμανογλείου κ. Σάββας Παπαγεωργίου, περνώντας στιγμές δραματικής αγωνίας...

Γιατρός με άκραια συνείδηση, φυσιολόγος από τους λίγους που έχουμε, άφωτισμένος με πίστη και φανατισμό ιεροπορικού στη θείκη Επιστήμη του Ιπποκράτη, ένε συγχρόνως και άνθρωπος. Με την πλα...

τεία σημασία της λέξεως. Μία ανθρωπίνη ζωή άφηνε κάτω από τα μάτια του, την τελευταία πνοή της. Και μία άλλη, μικροίλα αθάνα ύπαρξη που ζητούσε να πάρη τη πρώτη ανάπνοή της ασφυκτιούσε και έστελνε από τον σκοτεινό προθάλαμο του βίου, με αγωνιώδεις σπασμούς, υπεργνωσμένα σήματα κινδύνου. Ποιος έπιστήμων, με γνώση της μεγάλης αποστολής του θα διατάζε να άναπο κρηνη, παραμελώντας έτσι το καθήκον του; Έστρεψε, έτσι, όρες δόκλες, πάνω από το προσκήνιο της Μαρίας καρδιοκάνοντας την κατάλληλη στιγμή, έτοιμος να προσφέρει την ιατρική συνδρομή του, όταν και όπου θα ήταν αναγκαία. «Ήξερε πως δεν μπορούσε να έμφοδιση το μοιραίο τέλος για τη δυστυχισμένη. Ήταν, όμως, αποφασισμένος να κάνει το πνιγμένο για να δώση στο παιδί της τη ζωή. Να άρπαιη τον έαν άπ' τους δυο, από τα σπλάχνα νύχια το θανάτου. Πλάι παράσσεκε άγρυπνος ο χειρουργός Ιατρός του Ιδρυάτος κ. Γ. Δημητριάδης, με τα νυστέρια του άκονισμένα...

Η ΣΩΣΤΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

— Την Τρίτη το άπόγεμα, άφηγεται ο κ. Παπαγεωργίου, έπαιρα στο τηλέφωνο, στο σπίτι του τον καθηγητή της Μαιευτικής του Πανεπιστημίου κ. Γ. Μαρουδή και του έλήτησα, σαν έιδικός, πού ήταν η συμβουλή του. Δεν υπήρχε άλλη λύση. Έπρεπε να περιμένουμε το μωρό...

— Λίγο μετά τα μεσάνυχτα η Μαρία Μανδάλι άρχισε να πνιγεί τα λείψα. Ο θάνατός της έπληθε στις 4 το πρωί της Τετάρτης. Άμέσως, μόλις διαπιστώθη ο θάνατός της, διετάξα να μεταφερθή το πτώμα της στο χειρουργείο. Ύστερα, λέω στο, Δημητριάδη:

— Έυπορος γιατρέ μου. Τράβηξε μία καταιρική τομή.

— Πέντε λεπτά, ακριβώς, μετά τον θάνατο της μητέρας η επέμβαση έλαβε τελείωσι. Το βρέφος έδωκε μελανοσμένον. Ήταν φανερό πως δεν υπέρεσε να άνθιξη και παρουσίαζε όλα τα συμπτώματα του θανάτου από ασφυξία.

— Δεν άναπνέει γιοτρά, ψιθύρισε στενοκαρμένως.

— Έτσι φαίνεται, συμφώνησε και ο κ. Δημητριάδης.

— Για να δούμε η καρδιά, τί λέει.

— Άκούονται μερικοί άσθενικοί...

πολλοί φώναζε ο Δημητριάδης, βάλλοντας το άκουστικό στην καρδιά του νεογνού...

Γιατρί και νοσοκόμοι έσπευσαν, τότε, να προσφέρουν στο μωρό τις πρώτες δοσείες που έπιβόλονται στις περιπτώσεις ασφυξίας. Έβγαλαν πρώτα από το στομάχι του το «ένσυνιον υγρόν», του έκαναν τεχνητές άναπνοές, του έδωκαν και μερικά υπατάκια στα μάγουλα και στα ψαχνά. Ύστερα από λίγα λεπτά άκούστηκε ένα μικρό, αδύνατο, παραπονετικό κλάμμα. Το βάμμα έίχε συνετελεσθή. Ένα έκπληκτικό βάμμα της Έλληνικής Έπιστήμης. Ο νεογέννητος Λάζαρος που έθεωρείτο νεκρός, ανέλκε υπαίνοντας στη ζωή, κάτω από τόσο περίεργες και δραματικές συνθήκες...

— Το γεγονός, τονίζει ο κ. Παπαγεωργίου, δεν παρουσιάζει και τόνον ενδιαφέρον από καθαρώς τεχνικής άπόψεως. Η Καισαρική τομή, έφ' όσον η μητέρα ήτο νεκρά, έγένετο ταχέως. Δεν παρίστατο ανάγκη ούτε τή αιμοφόρα άγγεια να πνιγούν με λαβίδες, ώστε να παρεμποδίσουμε την άκατάσχετη αιμορραγία, ούτε και άλλες πολλές — πολλές προσυλές να ληφθούν. Στην περίπτωση, αυτή έπιβάλλετο προσοχή μόνον όταν η τομή έπλησιαζε τον έμφαλον δια να μη τραυματισθή το έμβρυον, με το νυστέρι.

— Μεγαλύτερον σπουσίαν έχει, το γεγονός ότι το παιδί έξήχθη από νεκρά μητέρα, που μολοντί υπέστη αυτόματον πνευμονώδρα έζησαν επί τρείς ήμέρες. Φυσιολογικά το παιδί έπρεπε να έχη πάση άσφυξία και να έξαχθι νεκρόν. Άντι τούτου όμως έζησε σ' όλο τούτο το διάστημα των τριών ήμερών και πέντε λεπτών μετά τον θάνατο της υπέρτας, και άνθιξε ζωντανό, αν και σε κατάσταση άσφυξίας.

— Πάντως, κατέλγει ο κ. Δημητριάδης, είναι η πρώτη φορά που ένηργήθη Καισαρική τομή μετά τον θάνατο της λευκόδης και έσώθη το παιδί. Είς άλλας αναλύσεις περιπτώσεις, η χειρουργική επέμβαση έ...

γένετο κατά την διάρκεια του έπιθανάτου ρόγχου...

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

Και τώρα θα θέλατε να μάθετε, ίσως, τί άπέγινε το δυστυχισμένο παιδάκι. Πρώτη φροντίς τοί κ. Παπαγεωργίου ήτο να τή βάπτισι, για κάθε ένδεχόμενον. Η βάπτισις του έγινε πράγματι, ύστερα από λίγες ώρες, με άνάδοχον τον άρχιούλοκα του νοσοκομείου κ. Τζοΐμαν, που του έδωσε το όνομα Κωνσταντίνος. Στα βάπτισια παρόντη όλο το προσωπικό, γιατροί και νοσοκόμοι. Τού έκαναν μάλιστα και ένα σωρό δώρα, φασκές, πάγες σκουαίτσες, σαλιάρια κλπ. μαρουδίσκα.

— Ελπίθη, κατόπιν, ο Βλάχος ο εξαδέλφος της Μαρίας να νά παραλάβη και βάψη τή νεκρά. Διεπιστώθη, τότε ότι στο σπίτι της οδού Λυκαίου 6, στην Πλάκα έμενε ο ταξίαρχος και δουλευτής κ. Π. Κατσώτας, που έδωλες πλήρη άνοιξη των πραγμάτων. Έστάλη τηλεγράφημα στο όνομα τή Μανδάλι. Ούτε φωνή, όμως ούτε άκράσις, από τέ Μεσολόγγι. Άλλά ότε και ο Βλάχος έδινε σημεία έπαύσεως από πούθενά. Έτσι η σορός της Μαρίας έστάλη έσπταχτη και άστέλιστα, όπως λέει κι' ο ποιητής, στη νεκροταφεία για τή περαιτέρω. Η δύστυχη γυναίκα πνιγε, σαν το σκυλί στο άμπέλι. Και το πιδ δυστυχισμένο όρφανό τοί κόσμου — έμεινε όρφανό προτού γεννηθή — παρεδόθη από την Ιατρών δεσποινίδα Άργ. Μαυραγκα στο Νοσοκομείο των Παιδών. Πάλι καλά πού βρήκε ένα: πανώχος άνθρωπος, ο Πρόεδρος του Δ. Συμβουλίου του κ. Μαρούδη να τή πανήση. Γιατί το Δημοτικόν Βρεφοκομείον άνήρτη να τή παραλάβη. Το Βρεφοκομείον δεν δέχεται, έρερε, παρά μόνον έκθετα και νόθα. Ο φτωχός Κωνσταντίνος δεν διαβάται τάχα, κανένα από τα δυο αυτά προσόντα: Τί λέτε και σεις:

N. ΣΥΡΙΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ
ΑΡΙΘ.

Λουλουΐδια στο Τρεμύ

ζηνηαίχον μυθιστόρημα του άκχδημάρχου
κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

46ον

Γιατί δεν πιστεύω να ξεχάσατε πως ήσαστε, την άλλη μέρα το φουκό στην δυστυχισμένη μητέρα τοί Άντων. Μπορείτε να μου πείτε τί ήσαστε να κάνετε:...

— Θα σας πω άμέσως, δεσποινίς — τίς είπε άπόλυτα ήνίκα και γωρίς δίλογο, ν' άφήση τον είσωνικό του τόνο. — Ήρθε να τίς πω να περιμαζέψω το γυνί της, που είχε πλάσει με την έξαλλη φαντασία του όλόκληρο μυθιστόρημα... φανερό έξωτα με την κυρία Ρεντίτη... και την ένωχλόνε μ' έμμονη άγνυπόφορη... κι' αυτήν και όλο τ' άπεριβάλλον της... Και ότε αιώσε ο νίος δεν ήσαστε στα καλά του... ότε έπασχε από κάποια κρυφή άνωμαλία... το είχε άποδείξει, δυστυχώς, την προσημειωμένη γύχτα με τή φοιχτή πράξι που τον έρωξε στη φυλακή... αυτή την πράξι που άγνοούσα, όταν...

μλούσα στη μητέρα του...

— Ψέμματα! — φώναζε η Μαργαρίτα. — Τό είπατε πολύ, καλά πως λέτε ψέμματα... Λέτε ψέμματα και τούτη τη στιγμή όπως λέτε από το πρωί, ως το βράδυ στον άωροφο κόσμο που έζη... Μα δε φοβόσαστε πως κάποιος θα βρεθή στο δικαστήριο να τί την άλήθεια να τ' έσκεπάζει όλο...

— Να εσκεπάζει τί;

— Ότι ο Άντων ήρθε τή νύχτα στο ξενοδοχείο μ' ένα όσκέλιο. Και ότε, το πρωί, έσείε τον φέρετό στην υπέρτα του... Και να έξηνησε το λόγο που είχατε να τ' άνέετε...

Ο Κουντούρης σκουνοταίλαρε:

— Άκούσατε δεσποινίς — είπε με την πιο βαρειά φωνή του — Αιτός, που βάλεγε τέτοια παραμύθια, ύ' άπομένε μονάχος... Δε θα έχε ούτ' ένα μάρτυρα να τ' άποδείξει... Και δε θ' αλάφρωνε καθόλου τη θέση αϊτού του νέου... Θά προσέθετε, μ' ένα έλε δάρος του και την ήθικη άσχημία πως θέλησε να λερώση την ύπόληψη ενός σπιτιού, την τιμή μιάς γυναίκας:...

— Τολμάτε να μιλάτε σεις για ήθικη, για τιμή και για ύπόληψη; — τού φώναζε η Μαργαρίτα, καταγλωμ — Όά το ίδουμε λοιπόν, στο δικαστήριο!

— Δε θα ίδουμε τίποτα, δεσποινίς... Η άνάκρισις έχει τέλεια κατοποστή στην ύπόθεση... Ξαίρει καλά τή διαφανή κατάσταση τή νέου... Και ούτε οι δικασταί, ούτε...

οί ένοχοί θα παπέσουν αυτά τα παραμύθια... Δε θα σας άφίσουν κιν να τ' άκούσατε!

Και σπράχνοντας, απαλά την πλάτη της Λούσης τίς είπε τ' άφ' έρα:

— Πάμε παιδί μου... μας περιμένουν...

— Αμύαμ! πολύ — έκαμ' η Λούση, στη Μαργαρίτα, κοντοτέκοντας για μία στιγμή, στην πόρτα — πού δε μπορεί να σας άσπείρω σε ύπνο...

— Δυστυχισμένη — τίς φώναζε — έχεις ανάγκη από βοήθεια; έσύ ή ίδια, έτσι, όπως σείαρε στη ζωή την κοίβια ύπαρξί σου!

Και βγήκε και κατέβηκε, τρενάτη, στο δρόμο με το άόριστο ασήθη και την ήδονη κάποιας άκαθάριστη νίκης.

Τή νύχτα άύγαν, με τον Στρατάκη για το σπνι, Ήταν άστροφεγμία σήμαπνοή από τίς σπάνες, Η θάλασσα έλίσσινε πάνω από χαλίκι άσπρίλες, σκούες μικρούς κόρρους και στίς άγκάλες π' άκούλουσε ο δρόμος. Κι' ήσαν γεμάτη άπό υποιλάντια, Διπλωμένη, πλάι στον άντρα, που κρατούσε το δόλιν — Η Μαργαρίτα δεν έβλεπε τίποτα. Βυθισμένη στον έαυτό της ξαναπαρσούσε σιωπηλά τίς έντύπως τίς ταραγμένες μέρες που τίς είχε φωνή άτέλειωτη. Ο Πέτρος σεβάστηκε τή σιωπή της. Δεν τίς μίλησε παρά τί στιγμή που την ένώσε να κλείη:

— Τί ώφελεί, παιδί μου:...

τίς είπε τρυφερά — τί ώφελεί:...

Τά πατάκια σου χαλάε μοναχα...

Τά παθη δημιουργήσαν γύρω σου μία έρημο... Είναι μάταιο να προσπαθή να την ένανάμης κύριο... Δε γίνεται...

— Δε καταλαβαίνω — είπε σκουπίζοντας τί δάκρυά της.

— Είναι άπλο αυτό που λέω... Τό πάθος είναι ο άμνος δόλμος για να γκωρίσουμε αληθινά τή ζωή, σ' όλη την έντασι κι' όλο το μεγαλείο της... αυτό το παρσένονα έλλο συνάμα είναι και δόλος και άκαθάρια γιατί τή θεμελιώνει έλκ. Τέ γήρσο, το μεγάλο πάθος δε έχε παρά ένα τέλος από τ' ά τοί... Τή φυλακή, το φενοκομείο ή τον τόφο. Και τάχεις και τ' άτα παρασένονα τα... Τον έρωτα του Άντων, τή ιστορή της άμνας του, τή ύλωση...

Τά πατάκια σου χαλάε μοναχα...

Τά παθη δημιουργήσαν γύρω σου μία έρημο... Είναι μάταιο να προσπαθή να την ένανάμης κύριο... Δε γίνεται...

— Δε καταλαβαίνω — είπε σκουπίζοντας τί δάκρυά της.

Εξασκοιουδεί ή πώλησις αυτοκινήτων και μοτοσυκλετών ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ, ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ, άρ. 12

ΕΛΛ ΑΘΗΝΑΙ — Σελίς 3

Ραδιοφωνικός Σταθμός Αθηνών

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ Σελίδα 21

ΓΟΛΗΤΙΣΜΟΣ...

ΤΟΥ Κ. Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗ.

—Το ήξερες, χρυσέ μου, πώς ο άντρας μου ήταν πυγμάχος;

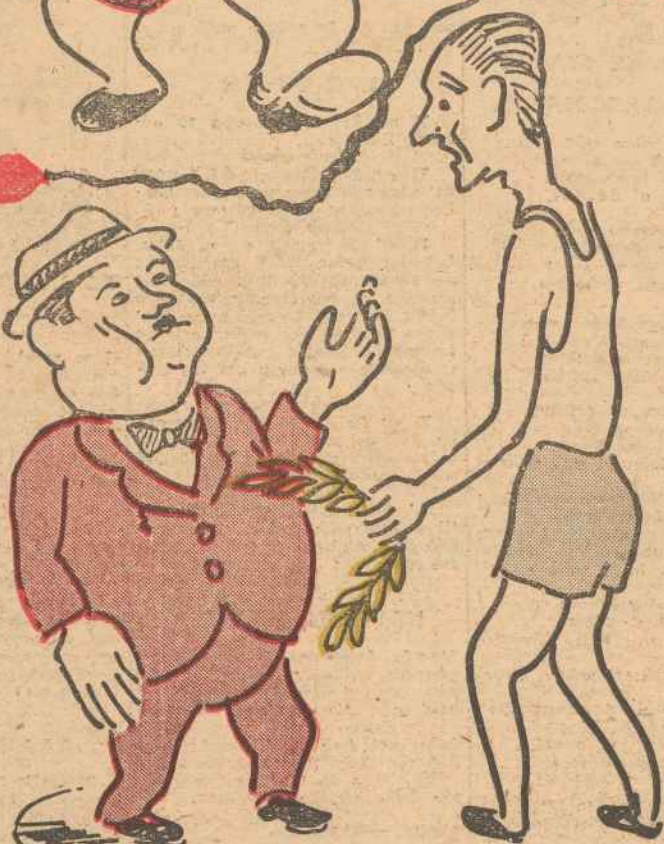
—Καήκαμε! 'Ο πόλισμαν είνε πρωταθλητής δρόμων.

—Άρσις βαρών

—Τώρα καταλαβαίνω, γιατί γίνονται φίλαθλοι...

—'Ηρθες με τα πόδια απ' το Μαραθώνα; Και χάθηκε ένα ταξί;

ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ
Τέλος πάντων αυτός
δεν θά ρίξει;